

TELE **V**IZIER

FAMILIE- EN TV-WEEKBLAD

NUMMER 4 • 29 OKTOBER 1960

WEEKABONNEES 40 CT • LOSSE NRS 48 CT

IN DIT NUMMER:
HAYA HARAREET

**ZO
ZIJN
WIJ**

DOOR L. FOKKEMA

DRIE GEBROEDERS EGMOND LEVEREN HONDERDDUIZEND GITAREN PER JAAR AF

Als u in Engeland, in Duitsland, in Italië, op Barbados, Samoa, de Fiji-eilanden, in Viet-Nam, op Ceylon, in Australië of in Amerika romantische tokkelmuziek hoort, hebt u grote kans, dat deze voortgebracht wordt door een Egmond-gitaar uit Nederland. Uit de prachtige nieuwe fabriek te Best stromen namelijk honderdduizend gitaren per jaar de brede fabriekspoort uit. Tachtigduizend stuks daarvan gaan over heel de wereld en twintigduizend gitaren blijven in Nederland.

Bij de A-Brothers, de B-Sisters, de C-Band en de D-Serenaders...

In 1940 begon de gepensioneerde stationschef van de Nederlandse Spoorwegen, de heer U. Egmond in Eindhoven, een muziekwinkelje.

Waarom?

Omdat hij als stationschef van de Nederlandse Spoorwegen bepaald niet versleten was, omdat hij met zijn vrije tijd geen raad wist en omdat hij van muziek hield.

In dat oorlogsjaar kwam ook de oudste zoon thuis, tot dan koopvaardij-officier bij de Holland-Amerika-Lijn, maar tot werkloosheid gedoemd door de oorlog. „Als we zelf eens gitaren gingen maken...“ stelde Gerard Egmond zijn vader voor.

Zo begon het...

Het halfwas knechtje kreeg er één in de week klaar. Het kostte geen moeite, die te verkopen. Maar na een week kwam het apparaat terug.

Er kwam slechts kreunmuziek uit.

De tweede gitaar bleek ook geen succes, want toen de bezitter hem bij de kachel hing, sprong het geval in zeven stukken uit elkaar.

De derde was al niet zo slecht meer, want deze bleef bij de klant, zonder dat men reclames kreeg. Misschien stelde hij niet al te hoge eisen.

Over de vierde gitaar kreeg men zelfs een compliment, maar tussen het derde en het vierde exemplaar lag een experimenten-periode van vele maanden. Van doorwaakte nachten aan werk- en draalbank, van vertwijfeling, van wanhoop, van ik-smijt-de-hele-boel-er-bij-neer tot en-tóch-zal-het-lukken...

Drieëndertig soorten

Het is gelukt. Vraag niet met hoeveel moeite. Vraag evenmin met welke ontzettende opofferingen. Tel niet de tegenslagen. Let niet op de teleurstellingen. Kijk naar het resultaat. Zie in Best een schitterend fabriekspand, van waar uit honderdduizend gitaren per jaar de wereld in gaan.

Terwijl de eerste basis gelegd werd door de heer Egmond senior, de gepensioneerde stationschef, is al hetgeen er thans staat het werk van de drie gebroeders Gerard (de oud-zee-officier), Dick en Jaap Egmond. Ze zijn daar helemaal niet trots op, alleen maar hoogst dankbaar. Ze maken drieëndertig soorten gitaren. Van een eenvoudig en goedkoop huis-tuin-en-keuken-apparaat van enkele tientjes tot een elektronisch wonder, dat een klein kapitaaltje kost.

„Personeelsproblemen kennen we niet,” zegt de heer Gerard Egmond (commercieel directeur). „In Eindhoven zaten we, wat de ruimte betreft, veel te krap, maar

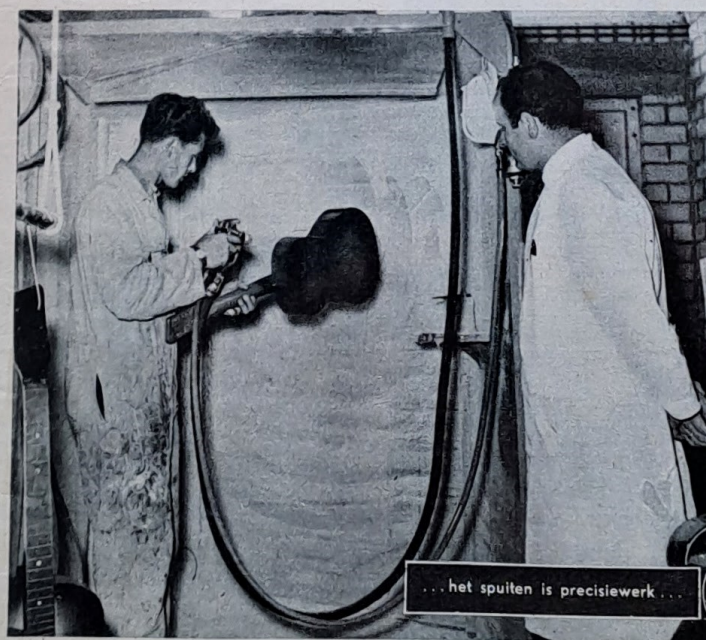
IN 1940 maakte één halfwas knechtje één gitaar per week.

IN 1950: 15 man personeel, 50 gitaren per week.

IN 1955: 30 man fabriceren 500 gitaren per week.

IN 1960: 80 personeelsleden produceren 2000 gitaren per week...

...de nieuwe fabriek is bijna klaar...

...het spuiten is precisiewerk...

we konden steeds genoeg mensen krijgen. En nu hier in Best hebben we zelfs meer aanbod, dan we op dit moment kunnen plaatsen. Muziekinstrumenten maken is iets fascinerends, dat boeit en prikkelt de mensen.

Dick Egmond (technisch directeur) pakt elke gitaar, die hij ons toont, zo voorzichtig aan als gold het een Stradivarius.

„Waarom?” vragen wij hem.

„Omdat elke gitaar een persoonlijkheid apart is,” zegt hij. „Het lijkt wel massaproductie en gezien het aantal, dat wij produceren, is het dat ook wel, maar toch heeft iedere gitaar iets eigens, iets van-zich-zelf.”

In de grote frisse werkruimte, waar tachtig mensen bezig zijn steeds meer gitaren te maken, hebben twee personen

een sleutelpositie. Eén met een snor en één zonder. Zij vormen het sluitstuk van een lange arbeidsgang van zagen, meten, passen, schuren, polijsten, spuiten, spannen en stemmen. Zij tokkelen de melodieën van Sari Marijs en Harry Lime en als er ook maar één toon niet bevalt, gaat de gitaar onherroepelijk naar de afvalhoop.

„Wat de Zwitsers bereikt hebben met hun horloges, dat willen wij bereiken met onze gitaren,” zeggen de drie gebroeders Egmond.

„Precisiewerk.”

„Alleen het allerbeste is goed genoeg.”

„Wij bouwen een naam op, want wij maken nu honderdduizend gitaren per jaar, maar komt u met een paar jaar eens terug. Dan zult u nog wat anders zien... en horen...”